

ובדרכי אבותינו

עלון שבועי שע"י תלמוד תורה 'עטרת חיים' לבני תורה ק"ק תימן יע"א
בנשיאות מרן הגאון רבי יצחק רצאבי שליט"א

רח' הרא"ש 2 אלעד, ישראל. טל: 03-9097022

הגיליון מופץ בכל בתי הכנסת ק"ק תימן בעיר אלעד ועוד..

פניני הלכה

**דיני חיוב ופיטור הפרשת חלה, להעושה
עיסתו על מנת לחלקה לאחרים**

מובא בספר מנחת פתים להרה"ג אורן צדוק שליט"א (פי"ט הל' ה-ו) וז"ל: אם לש את העיסה על מנת לחלקה לאחר אפייתה, הרי זו חייבת. במה דברים אמורים, שמשאיר אצלו את החלקים שחילק ואפה, (ומזמין אחרים לאכול על שולחנו נחשב שמשאיר אצלו). או לאחר שאפה לעצמו נמלך לחלק לאחרים ממעשה ידיו. אולם אם מלכתחילה עשה עיסה זו על מנת לחלקה לאחרים לאחר אפייתה, ואין בכל חלק שנחלק כדי שיעור חלה, לא במה שנותן לכל אחד מהם ולא במה שנשאר אצלו, הרי זו פטורה מן החלה. אפילו שחילקה בפועל רק לאחר אפייתה לאחרים, כיוון שבשעת חיובה שהוא גלגול העיסה בעודה בצק, עשאה על מנת לחלק לאחרים. ועכ"פ יפריש ממנה ללא ברכה. ובהערות שם כתב וז"ל: עיין מה שהארכתי בעניי בענין זה בשו"ת אורן של חכמים (חלק ראשון סי' ס"א), ושם העלנו בסיעתא דשמיא שדין זה של עושה עיסתו על מנת לחלקה בצק שפטור מחלה, אינו רק במחלקה בעודה בצק ממש לאחרים אלא אף כאשר מחלקה כמאפה לאחרים, כל שבגלגול העיסה חילקה בכוונה על מנת לחלקה לחלקים על מנת להשאירה לעצמו, כך העמיד מהר"י קורקוס (פ"ו מהלכות ביכורים הלכה י"ט), שזו דעת רוב הראשונים בהעמדת דין זה, וכן כתבו הלבוש והפרישה (סק"א) למעשה, וכן הש"ך ועוד רבים מן האחרונים. והגר"א כתרו לראש מנהג הנשים שעושות בערב שבת חלות ומפרישות מהם חלה, אף שנעשית בהכנת הבצקים חלקים חלקים. זאת כיוון שמשאירות את מעשה ידיהן להם ולבני ביתם. וטעם שבכל זאת הצריך להפריש בלא ברכה כתב שם בהערה ז' וז"ל: זאת משום שיש אחרונים הסוברים שפטור העושה עיסתו על מנת לחלקה נאמר באופנים אחרים, ולעולם אין חילוק בין מחלקה לעצמו לבין מחלקה לאחרים. ואופן זה האמור חייב הוא לדעתם.

בנתיבי החינוך

הרב אליהו נהרי שליט"א מנהל הת"ת

ולפני עור לא תתן מכשול ויראת מאלדיך אני ה' (ויקרא יט. ד.)

מובא במדרש 'לקח טוב': 'ולפני עור לא תתן מכשול', למי שהוא עור בדבר, שלא להאכיל את חבריך דבר האסור, ושלא להורות לו דבר שלא כהוגן, ושלא ליתן כוס יין לנזיר והוא סבור שכר תמרים ותפוחים הוא וכן כיוצא בהם. היה נוטל עמך עצה לא תתן לו עצה שאינה הוגנת לו, ויראת מאלדיך אני ה', ע"כ.

ובספר 'מעם לועז' כתב משם 'הזהר הקדוש' ו'הפוסקים' בזה"ל: ובכלל הלאו הזה לא לנהוג ביד קשה בבנו הגדול. ואמרו חז"ל שעל כ"ד דברים מנדים אדם, ואחד מהם זה המכה בנו הגדול. שהוא גורם לו שיתחצף נגדו. וכשהבן בן כ"ב ומעלה נקרא גדול לענין זה, עכ"ל.

וכבר נתפרסם מגדולי הדור, שבדורינו זה, אין זה בגיל כ"ב ולמעלה, אלא הרבה הרבה פחות עקב ירידת הדורות. אך אין מגמתנו לעסוק בפרט זה, אלא ביסוד ובהשלכות דין זה, המשליך רבות לעניין חינוך הילדים, הן כלפי המחנך והן כלפי החניך.

כלפי המחנך – לא יאמר או יעשה אדם דברים שיגרמו לילד לחטוא. דוגמא, לגרום לילד לשקר כאשר הוא לקח דבר ללא רשות באין רואה. לכן העצה להקדים תרופה למכה ולהסביר לו טרם שמדברים עמו על עניין לקיחת הדבר ללא רשות, מעלת הדובר אמת ושנאת ותיעוב השקר. וכן יש ליזכר שילד משקר מפני שחושש מאימת העונש, וע"כ אם ידע שלא יענש וישי מקרים שאם יאמרו לו, ששקר יותר חמור אז יחשוש לשקר לא ישקר.

גם יש להזהר לא להשים דברים המפתים את הילד לקחתם ללא רשות, כגון סוכריות וכיו"ב. והיה ואירע ושמו מכשול לפני הילד אשר פיתחו לחטוא, אין להאשימו וכ"ש לא להענישו על זאת. ויזכור האדם מאמר אליהו הנביא להשי"ת 'זאתה הסיבות את לבם אחורנית', והודה לו יתברך ואכמ"ל.

ואין ר"ל שאין להשים כלל פיתויים לילדים. אלא ר"ל, שיש לתת את הדעת שלא יהיו מצויים פיתויים לנגד עיני הילדים. ואדרבה צריכים לחנכם להתגבר על פיתויים וחשקים, וזאת כאשר אנו נמצאים עמם, או שהדבר נעשה בפיקוחינו, או בהכנת הילד מראש אם הוא הגיע לגיל הראוי לדבר זה. ולבאר הדברים נרחיב מעט. אפשר ואולי לעיתים אפילו ראוי לתת לילד פיתוי. כיצד, כאשר שמים לנגד עיניו הפתעות או כסף ומיידעים אותו ששמנו כאן כך וכך, וא"כ נמצא שהוא לבד עם הפיתוי, אך מאידך גיסא יודע הוא שאנו מודעים שיש כאן דבר זה, וממילא נלחם ומתגבר על תאוותיו. כמ"כ אם ידע שמי שלא נוגע ללא רשות יקבל, אך מי שיקח ללא רשות לא יקבל מעוד דברים טובים ונוכחים. ימנע עצמו מליקח ללא רשות. ודבר זה קל ושכיח ליישום וחיוזק בעת זמן עונג שבת בבית.

כלפי החניך – כאשר אנו חפצים לכוון ילד שחטא בדבר מסוים, לילך בדרכי ישרה.

כדאי לומר לו 'אל תגרום להגיע למצב שאני אצטרך להעיר לך, שאז לא יהיה נעים לא לך ולא לי'. והקב"ה יתקננו בעצה טובה, אמן.

יתגדל מפי עליון, האיש אשר הוא מהדרום החפץ **בעילום שמו** והוא מרים נדבותיו בשמחה ובאהבה, וקפץ ותרם הכבשה ברענה, ללמד את התשיב"ר הלכה למעשה. יהא רעוא שימלא ה' ב"ה כל משאלות לבו לטובה, ויזכה ויראה כל בניו גדלים בתורה וביראה, חולקים בדרכי ישראל סבא, ומאירים את העולם נחמה, אבי"ר

מחידושי רבותינו

מוהר"ר חיים כסא זצ"ל

אין יראת הרוממות אלא מתוך יסורין

ודברים שנדרשו בחנוכת הבית, יחד עם שבע ברכות החשובים לכל אדם ואדם ובכל עת ועת. מתוך ספר רבינו יחיא אלשיך עמ' רמ"ד

פתרונות לפרשת 'תזריע ומצורע'
אחודה חידה! פרשת תזריע ופרשת
מצורע פותחות באותו פסוק, אך שמותיהן
שונות, ולעיתים הן מחוברות.
הזכרה: מאיר סולמן.

מי בתמונה? הרב שלום פתיחי.
הזכרה: יהודה עוזיירי.

מה הקשר בין שם הנביא
'עזר' אשר היה 'נח' 'ממקום למקום לפרשתו'
בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

מי בתמונה?

בין הפותרים נכונה יוגרל פרס

לרפואת דוד בן יאיר והודיה בת אוריאל אהרן בתשכחע"י

ולפיכך אנחנו גם כן, הקב"ה מוסרנו, בכדי שבזה נלך בדרכי הקב"ה, בכדי שבזה נירא מאתו ונקנע מלפניו. וכל הליכותינו כמו אבותינו הקדושים, שחכמינו ז"ל אמרו (תנחומא לך לך טו), סימן לבנים? אבות! ולפיכך צריכים אנו לילך בדרכי ה', ולפשפש במעשינו. וכמו"כ החתן זכה לאישה, ונצטער עד שמצא האישה, כדאי הוא הצער הזה שהצטער, שהקב"ה יצליחו בכל דרכיו, ויתן בליבו יראת שמים לילך בדרכי הקב"ה, בכדי שבזה יזכר לזרע "טוב והגון", זרע הנאמר בו (תהלים כב לא) "זרע יעבדנו יסופר לה' לדור". ובעה"ב שטרט בסעודה הזאת, ובחתן הזה לבא להשתדך עימו במצוה, כדאי היא הסעודה הזאת שעשה, הקב"ה יצליחו בבית הזה, והבית הזה יהיה לו לאריכות ימים ושנים, וישמע בו קול ששון וקול שמחה, קול חתן וקול כלה. והקב"ה יסייענו ויסייע אתכם, על מעשה רצונו.

מהי יראת הרוממות

דברים אלו יכולים להיות כהמשך לשיחותיו הקודמת. וכמו שאמרו חכמינו ע"ה ששאלו, שפסוק אחד אומר (ישעיה לז. א) 'לה' הארץ ומלואה', מצד ב' כתוב (תהלים קטו. טז) 'והארץ נתן לבני אדם'. הא כיצד? בזמן שישראל עושין רצונו של מקום, 'והארץ נתן לבני אדם'. ובזמן שאין ישראל עושין רצונו של מקום, 'לה' הארץ ומלואה'. וכמו"כ אמרו, פסוק אחד אומר (דברים יא. יד), 'ואספת דגנך תירושך ויצהרך', וזהו שאם אתה הולך בדרכי ה', הוא "דגנך". ואם אין אתה עושה רצונו של מקום (דו"ק ב. יא), 'ולקחתי דגני בעת'.

ולפיכך מה טוב לו לאדם, שילך בדרכי ה'. ואינו זוכה לכך אלא א"כ הוא ירא שמים. לפי שהיראה היא העיקר לכל, בין בעסק התורה, ובין בקיום המצוות. שאם יש יראת שמים, מצותיו מצות! ואם אין יראת שמים, מה יועיל לו תפלתו? והרי הוא כאילו לא התפלל! וכן התורה והמצוות שלו. וכל היסורין שבאים על בני אדם, הם בשביל נקודת יראת שמים. לפי שיראת שמים, היא מחולקת. יש מתירא, שמא יתסר בגופו, הרי כל זמן שגופו בריא, אין שם יראה. ויש מתירא שמע יעני, הרי שכל זמן שהוא עשיר, אין שם יראה. ויש מתירא שמא יתסר בבניו, הרי שכל זמן שבניו בריאים, אין שם יראה. אבל היראה האצולה היא, כשיראה נפלאות ה', מה שעושה בעולמו. כמו שאמר דוד המלך ע"ה (תהלים ח. ד), 'כי אראך שמך מעשה אצבעותיך, ולא בגלל שמפחד מיסורין, אלא שמפחד מכבודו יתברך, איך שעתידי ליתן דין וחשבון, לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה'. ולא יחשוב שהקב"ה ימחל לו סתם הקב"ה הוא ארך אפים! ומניח לאדם שיעשה מה שיעשה! אבל לבסוף, נפרע על כל דבר! כמאמר דוד המלך ע"ה על האדם שהוא חושב שהוא מצליח (תהלים נ. כא), 'עשית החרשתי', אתה חושב שאתה מצליח, ואני שותק, אבל לבסוף 'אוכיחך ואערכה לעיניך'.

ולפיכך אנחנו צריכים לילך בדרכי אבותינו הקדושים, ובפרט אברהם יצחק ויעקב, שאמרו עליהם שיראתם היתה עצומה, ולא נשתבחו אלא בה. שהנה אברהם אבינו, כמה ניסיונות נתנסה. אבל היראה החזקה והטובה, היא זאת שבאה ע"י יסורים. שאפי' הצדיקים הגדולים, באו עליהם יסורים. והנקודה, כדי שבזה יזכו ליראת שמים.

ולפיכך אברהם אבינו ע"ה, כמה ניסיונות נתנסה, ולא נאמר בו (בראשית מב. יב) 'כי עתה ידעתי כי ירא אלדי' אתה, אלא בנסיון העשירי. שעד שנתן לו ה' בן, אמר לו (בראשית כב. ב) 'קח נא את בנך'. ואפי' מחמת שהיה ירא שמים בתכלית, עמד בניסיונו. וכן גבי יעקב, וכן גבי יוסף, לא נשתבחו אלא ביראה, כמו שנאמר (בראשית מב. יח) 'את האלדי' אני ירא'.

וכמו"כ אנחנו מבניהם, צריכים לילך אחריהם, כדי שזוכה, למה שהלכו הם. והמקום ב"ה יזכור לנו זכותם, ויסייענו על מעשה רצונו, וישלח רפואה שלמה לכלל חולי עמו ישראל, ויעמידם מחלים לחיים טובים ולשלום, ותכתבו בספר החיים ובספר הזכרון אמן.

בדרכיהם אתהלך...

מה עושים כשהרבנים חלוקים ונגרם נזק
למי מהצדדים (ח"ב)

מרי סעיד אלג'די הסכים, וקיבל מהם מכתב מפורט, ונמקו שם טעם האוסרין וטעם המתירין. כמו כן בקשו הרבנים ממנו לקחת את בית הכסות לבית הדין בצנעא, ולשים אותו בתוך כד של חרס, ולהחליף כל יום את המים כדי שלא יסריח עד הגיעו לצנעא.

המשך בעמוד הבא

לזש"ק

תומר ישראל בן יעקב
ואודליה בת מנשה

לעילוי נשמת

מרת חביבה בת רחמה
אחזינה ע"ה תנצב"ה

לעילוי נשמת

מוהר"ר חיים בן שלמה עדני זצוק"ל
מרא דאתרא דאליכין, תנצב"ה

מהליכות אבותינו

גדלותם היא
ענוונותנותם

אחד מהדברים הניכרים אשר היו נחלת אבותינו היא הצניעות והענווה הרבה, שעל אף שהגיעו לפסגות רמות בקדושה ובטהרה ובתורה מרובה, עכ"ז התנהגו בענווה ובצניעות מרובה ושלצערינו כאן בארץ הקודש היא לא התאימה למקום ואכמ"ל, ודי שנעלה את שסיפרו על מורי סאלם אלעדני הכהן, כמובא בספר 'שרשרות גבולות' (עמ' 140) בזה"ל:

למורי סאלם אלעדני הכהן היה קשר עם הישיבות והכוללים בטבריה, ומדי פעם בפעם הוא היה שולח להם תמיכה כספית. ברם, מרוב ענוונותו לא רצה שיכתבו את שמו, והוא אמר להם: כתבו על שם סאלם מורע אהרן הכהן. בשנת תרל"ז הוא קיבל משיבת טבריה מכתב ברכה והערכה, ובו מקנים לו ארבע אמות בישיבה, על המכתב חתומים אחד עשר דיינים ורבנים מהישיבה. מכתב זה שמור עד היום ברשות בן נכדו (דוד רבעים), הרב שלום עדני הכהן, שקיבלו מאביו חיים זצ"ל. הרב וקנין, שהיה ראש הישיבה בשנת תשמ"ה, הכיר את חתימת תשעה מהדיינים.

הוא התעמק בלימוד התורה ובמכמניה, והתרחק מכל פרסום וכבוד שרחשה לו הקהילה. אף על פי כן, נעזרו בו רבים, הן בעצות, הן ברפואות, וביחוד ברפואת הנפש. ערב אחד התדפקו על דלתו שלושה אנשים וביקשו בדחיפות את עזרתו, הם סיפרו לו כי בהיותם בדרך עם עוד כמה אנשים, בעודם מלוים כלה להביאה לגיבולה לחתן פלוני, נעלמה הכלה פתאום במקום לא רחוק מהעיר, וידוע שאותו מקום מועד לפורענות. מיד מורי סאלם עדני עשה כשלמה המלך בשעתו, בכתוב בוזה פרשת פנחס דף רל"ג ע"א: שנשר היה לוקח את שלמה המלך להרי חושך לצורך לימודו, ושם היו מוזיקים רבים, ושלמה המלך היה כותב על כתף, וזורק לשם ולא היו יכולים להזיק לו. ע"כ.

כך עשה מורי סאלם עדני, לקח חתיכת חרס ועליה כתב שמות קודש מסוימים. הם הגיעו מיד למקום העלמות הכלה, והחבורה עדיין ממתנה. מורי סאלם זרק את החרס לצוק שהיה שם, וצעק: החזירו את הכלה מהר! מן הסלע ענה לו קול: "נחזיר אותה בעוד חודש". ענה להם המורי: לא חודש, ולא שבוע, ולא שעה, אלא עכשיו!!! ואם לא תציתו לי, אחרים אתכם, ואשמיד אתכם מעל פני האדמה. פתאום הופיעה הכלה במלוא הדרה מבוהלת במקצת, וסיפרה שאינה יודעת מה קרה לה, היא היתה מבולבלת ואמרה שהגיעה לים האדום, כיני לים סוף, ע"כ. גדלות מחד גיסא וצניעות מחד גיסא, והלואי ונזכה, אמן.

דבר אל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו וגו' (ויקרא יט. ב)

להבין מקרא קדש הזה, נקדים תחלה דברי רז"ל והוא: כי נודע מארז"ל: לא נחרב הבית אלא בעון ביטול תורה, שנאמר על מה אבדה הארץ וגו', על עזבם את תורתם. על ע"ז ג"ע וש"ד אין כתוב כאן, אלא על עזבם את תורתם. ובמ"א ארז"ל: שבני בית ראשון, היה ביניהם ע"ז וג"ע וש"ד, ובזה נחרב הבית. אבל בני בית שני, לא היה ביניהם שום אחד מג' עבירות אלו, ולא נחרב אלא בעון שנאת חנם.

ולהבין שני עניינים אלו שהוא, שתחלה אמרו: שהתורה כולה שמותיו של הקב"ה ונודע שהקב"ה נקרא: שלום, שנאמר: זיקרא לו ה' שלום. לכן נראה, שלכך כיון שנתבטלו מהתורה שכולה שמותיו של הקב"ה היא, ואחד משמותיו הוא שלום כנז', לכן בסיבת כן נכנס שנאת חנם ביניהם, כי בהעדר השלום יש מחלוקת, כיון שנתבטלו מהתורה שהוא שמותיו של הקב"ה שנקרא: שלום, כנז'. ונראה שז"ס מאמר הכתוב: ה' עוז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום. וארז"ל: אין עוז אלא תורה. וירצה לפ"ז כלומר: כיון שה' עוז שהיא התורה לעמו יתן, שהם עוסקים בה, וזה יתן אותה לעמו, שבעסקם בה נחשבת כשלום, כי היא נתונה להם, והיא נקראת על שם, בבחינת: צבתורתו יהנה וימס ויללה ובתורתו דוקא, כי היא כשלו כנודע אז בסיבת זה, ה' יברך את עמו בשלום, שאז נמצא שלום ביניהם בסיבת עסק התורה, כי היא נק': שלום ומטעם שהוא שמותיו של הקב"ה כנז', והיא סיבה לתת שלום וביניהם. וזה היה סיבת חרבן הבית, כי בסיבת ביטול תורה נכנס ביניהם ש"ח, וע"כ נחרב הבית. והוא חד דאית בה תרי, כי בביטול תורה נכנס ביניהם ש"ח, וע"כ נחרב הבית, הרי ששתיהן היו סיבה לגלות, כי הן שתיים הבאות כאחת, כי הן תלויות זו בזו, כנז' ושתים אלו היו בעוכרינו, ביטול תורה שבסיבתו נכנס ש"ח ביניהם.

והטעם לזה, כי גדול הוא השלום. עד שאמרו שאפ' האומה ע"ז ויש ביניהם שלום, אפ"ה הנח לו שאין מדה"ד שולטת בהם, שנאמר: 'חבור עצבים אפרים הנח לו', וגם התורה לא ניתנה אלא בשביל שהיה ביניהם שלום, שנאמר: זיחן שם ישראל, ויחנו אין כתיב כאן, אלא ויחן, שכל החניות היו חונים במחלוקת וקטטה, וכאן חנו בלב אחד כאיש אחד, וע"כ ניתנה התורה להם. והסיבה לזה שאין ה' שורה בישראל אלא בהיותם בשלום, וכי אז נחשבים כאיש אחד בהיותם שלומיים, אבל כשהם במחלוקת שנחלקים כל אחד לבדו, השכינה מסתלקת מביניהם, כי אין השכינה שורה על דבר פגום, שהוא שהוא בהיותם נחלקים אחד אחד, כי שורש אחד להם למעלה, ובהיותם לאחד שהם נאחזים בשורש העליון שהוא אחד, אז ה' שורה ביניהם ומייחד שמו עליהם, להיות נקרא: אלדי ישראל.

והנה להיות שגדול הוא השלום שהקב"ה מייחד שמו עליו, וגם הוא עצמו ב"ה נקרא שלום, וגלוי וידוע לפניו שמחלוקת היא סיבת כליה, כמו שהיה ברור הפלגה שבהיות השלום ביניהם הצליחו במעשיהם, ואח"כ כשאמר ה': הבה נרדה ונבלה שם שפתם, ואז נכנסה המחלוקת ביניהם והיה סיבה לטרדם מהעולם, וגם חרבן הבית יהיה בסיבת זה. לכן רצה להזהירם ע"ז מקודם, שישמרו עצמם להיות שלום ביניהם. וז"ס אומרו: 'דבר אל כל עדת בני ישראל ואמרת אליהם קדושים תהיו'. וגו' כלומר: הדיבור הזה שתדבר, הוא שתאמר אליהם: דעו, כי כשתהיו בבחי' עדת בני, שתהיו עדה אחת ממש, ותהיו בבחי' בני ישראל כאיש אחד, שתהיו נקשרים זה בזה להיות נקראים בני ישראל, שתתקשרו בישראל אביכם, כלומר: שתהיו קשורים ואדוקים וז"ו ותהיו לאחד כישראל אביכם שהוא איש אחד, אז קדושים תהיו, שבהיותכם חשובים כאיש אחד כי שלום ביניכם כנז', זה סיבה לכם שאז קדושים תהיו, שתתקדשו קדושה גדולה ממש.

וכי מפני כי קדוש אני, שבהיותכם מיוחדים לאחד, אז אני משרה שכניתי ביניהם, שאני מייחד שמי עליכם להיות ה' אלדיכם [בבחי' אלדי ישראל]. שבהיותכם בשלום, אז אני שאני קדוש, מייחד שמי עליכם להיות ה' אלדיכם [להיות נקרא אלדי ישראל]. וקדושתו היא סיבה לקדושתכם, שבהיותי שריי ביניכם אז קדושים תהיו, ששמי נקרא עליכם. כי אני אני מייחד שמי אלא על דבר שלום, שהוא בהיותכם נקראים עדת בני שתהיו עדה שלימה בלב אחד כאיש אחד, בני ישראל ממש שהוא אביכם, אב אחד לכולכם, וג"כ אתם תהיו זהירים להיות כמוהו אחד, שאז אייחד שמי עליכם, כמו שיחדתי שמי עליך, כמ"ש: זיקרא לו אל אלדי ישראל, הכל כאמור והבן.

(עטרת תפארת' למוה"ר סטאני זצ"ל)

בדרכיהם אתהלך...

המשך מהעמוד הקודם כאשר הגיע מרי סעיד אלג'רדי לצנעא, נכנס לביתו של מרי יחיא יצחק הלוי, שקיבל אותו בסָבֵר פָּנִים יפות כיאה לתלמיד חכם. מיד אמר מרי יחיא: יודע אני שאתה עייף מן הדרך, ועל כן קודם שתספר לי מדוע באת לכאן, עליך לסעוד עמי סעודת צהרים. לאחר שאכלו ושתו, ביקש מרי יחיא מאבא מרי לומר דברי תורה, גם הזמינו לברך ברכת המזון. אחרי מנוחה קצרה, מסר אבא מרי את המכתב לידי מרי יחיא יצחק, שקרא אותו בעיון רב.

המשך אי"ה בל"ג בשבוע הבא

לעילוי נשמת חיים בן יחיא נהרי ז"ל, אוריאל אהרן בן אליהו פרץ ז"ל,
דוד בן סעיד בשארי ז"ל, יוסף בן יחיא נהרי ז"ל, ר' אברהם בן יצחק דאוד טביב זצ"ל,
יפה בת יחיא נהרי ע"ה, תנצב"ה

תפארת בנים

תלמידי ו'–ז' סייעו בס"ד משניות מסכת חולין העוסקת בדיני שחיטה ועוד.. וכל ילדי הת"ת והגנים נהגו. הכיצד?? תורם בעילוס שם תרם כבשה למסרת המחשת לימוד שחיטה וטרפויותיה הלכה למעשה, ואכן כך נעשה.

הכבשה הגיעה וילדי הת"ת והגנים נהנו להאכילה להשקותה ולהשתעשע עמה. ולאחר מכן בא אבא של אחד התלמידים העוסק במלאכת השחיטה ושחט לתלמידי כיתה ו'–ז' את הכבשה, כאשר הוא מראה ומבאר דיניה והליכותיה לצד ידיעותיהם של התלמידים. לאחר מכן נתווספו שאר תלמידי הת"ת לחזות וללמוד מקרוב דיני כשרות וניקור אברי הכבשה. יום למחרת חגגו תלמידי כיתה ו'–ז' סעודת סיום למסכת חולין עלי אש מבשר הכבשה השחווה אשר היתה חלקה למהדרין מן המהדרין. "אכלו ענוים וישבעו".

חוגגים בראש חודש עם פיצה שמש וארטיק לכל תלמיד לילדי הגנים והכיתות. נדבת אנשים טובים החפצים לשמח את תלמידי עטרת חיים

חכמי תימן

הרב שלום ב"ר סעדיה קורח ז"ל נולד בשנת התק"ל לערך. מחכמי ומתפללי ישיבת "בית אלאוסטא". בנו הוא רבי יחיא קורח ז"ל מח"ס "מרפא לשון". נכדו הוא רבי עמרם קורח ז"ל, הראב"ד והרב הראשי האחרון בתימן וכה הוא כותב עליו בספרו "סערת תימן" עמ' כ"ט: "מו"ז שלום בן סעדיה קורח ז"ל, מתנהג בחסידות ופרישות (היה מתפלא על שלא שמע מימיו שנתנבלה בהמה מחמת הסכין שנמצאת פגומה אחר שחיטה, וזה נמנע הוא שלא יקרה, וא"כ בודאי שאין השוחטים בורקין את הסכין לאחר שחיטה. ולפיכך היה מחמיר על עצמו משום ספק שלא לאכול בשר בהמה, כי אם בשר עוף שחוקה שאין הסכין נפגמת בשחיטתו)".

נפטר בשנת ה'תר"י

ברכת מלך טוב נאחל
למסכת מחי היקרה
לרצל הולדת הבת
יה"ר שתצדף בהריונות
איתנה וחיים ארוכים
וצטיית נחת רוח לפני
אבינו שבשמים, אמן.

ברכת מלך טוב נאחל
למחנק המסור
הרב ליאור גיאת הי"ו
לרצל הולדת הבן
יה"ר שינצלו להכניסו
בהריון שלמה אבינו
ולתורה ולמצוות
ולחופה ולמצעים
טובים, אכ"ר.

הערות, הארות ותשובות לחידות
ניתן לשלוח לפקס: 03-9130009
או במייל:
Nahari@enativ.com

לזש"ק

יובל בן דוד
ורות בת זכריה

לזש"ק

שלום בן יעקב ומירב
טליה בת מנשה